

1) w art. 41a w § 1 po wyrazach „na szkodę małoletniego” dodaje się wyrazy „oraz w razie skazania za umyślne przestępstwo z użyciem przemocy, w tym przemocy przeciwko osobie najbliższej”;

2) w art. 67 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Umarzając warunkowo postępowanie karne, sąd zobowiązuje sprawcę do naprawienia szkody w całości lub w części, a może na niego nałożyć obowiązki wymienione w art. 72 § 1 pkt 1—3, 5 lub 7a, a ponadto orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 oraz zakaz prowadzenia pojazdów, wymieniony w art. 39 pkt 3, do lat 2.”;

3) w art. 72 w § 1:

a) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) poddania się leczeniu, w szczególności odwykowemu lub rehabilitacyjnemu, albo oddziaływaniom terapeutycznym lub uczestnictwu w programach korekcyjno-edukacyjnych,”,

b) pkt 7a otrzymuje brzmienie:

„7a) powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzonym lub innymi osobami w określony sposób,”,

c) dodaje się pkt 7b w brzmieniu:

„7b) opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym,”.

Art. 16. W ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 64, poz. 593, z późn. zm.⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 47:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Interwencja kryzysowa stanowi zespół interdyscyplinarnych działań podejmowanych na rzecz osób i rodzin będących w stanie

kryzysu. Celem interwencji kryzysowej jest przywrócenie równowagi psychicznej i umiejętności samodzielnego radzenia sobie, a dzięki temu zapobieganie przejściu reakcji kryzysowej w stan chronicznej niewydolności psychospołecznej.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W ramach interwencji kryzysowej udziela się natychmiastowej specjalistycznej pomocy psychologicznej, a w zależności od potrzeb — poradnictwa socjalnego lub prawnego, w sytuacjach uzasadnionych — schronienia do 3 miesięcy.”;

2) po art. 87 dodaje się art. 87a w brzmieniu:

„Art. 87a. 1. Wychowawca zatrudniony w placówce opiekuńczo-wychowawczej oskarżony o popełnienie przestępstwa z użyciem przemocy, w tym przemocy w rodzinie, zostaje z mocy prawa zawieszony w pełnieniu obowiązków służbowych na czas trwania postępowania.

2. Dyrektor placówki opiekuńczo-wychowawczej rozwiązuje stosunek pracy z wychowawcą, który został prawomocnie skazany za przestępstwo popełnione z użyciem przemocy.”;

3) w art. 97 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Opłatę za pobyt w ośrodkach wsparcia i mieszkaniach chronionych ustala podmiot kierujący w uzgodnieniu z osobą kierowaną, uwzględniając przyznany zakres usług. Osoby nie ponoszą opłat, jeżeli dochód osoby samotnie gospodarującej lub dochód na osobę w rodzinie nie przekracza kwoty kryterium dochodowego.”.

Art. 17. Ustawa wchodzi w życie po upływie 2 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 6 ust. 4 i 5, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2006 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

1494

USTAWA

z dnia 29 lipca 2005 r.

o systemie tachografów cyfrowych

Art. 1. Ustawa określa:

1) zadania organów administracji publicznej i innych podmiotów związane z systemem cyfrowych urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym;

2) sposób podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej związanej z instalacją, naprawą i sprawdzaniem cyfrowych urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym.

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 99, poz. 1001 i Nr 273, poz. 2703 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 565, Nr 94, poz. 788, Nr 164, poz. 1366, Nr 175, poz. 1462 i Nr 179, poz. 1487.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) tachograf cyfrowy — stosowane w transporcie drogowym, cyfrowe urządzenie rejestrujące, o którym mowa w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz. Urz. WE L 370 z 31.12.1985, str. 8 oraz Dz. Urz. WE L 274 z 9.10.1998, str. 1), zwanym dalej „rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3821/85”, oraz w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1360/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. dostosowującym po raz siódmy do postępu technicznego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz. Urz. WE L 207 z 5.08.2002, str. 1), zwanym dalej „rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1360/2002”;
- 2) karta — kartę do tachografu cyfrowego będącą elektronicznym urządzeniem identyfikującym podmiot wydający karty, posiadacza lub użytkownika karty; określenie to obejmuje cztery rodzaje kart: kartę kierowcy, kartę przedsiębiorstwa, kartę warsztatową i kartę kontrolną;
- 3) świadectwo funkcjonalności — dokument poświadczający, że dany typ tachografu cyfrowego albo dany typ karty spełnia wymagania określone w przepisach rozporządzenia Komisji (WE) nr 1360/2002;
- 4) podmiot prowadzący warsztat — przedsiębiorcę lub jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych, prowadzących działalność w zakresie instalacji, w tym aktywacji, napraw lub sprawdzania pod względem zgodności z wymaganiami rozporządzenia Komisji (WE) nr 1360/2002 tachografów cyfrowych, w tym ich kalibracji;
- 5) technik warsztatu — osobę posiadającą uprawnienie do wykonywania instalacji, w tym aktywacji, napraw lub sprawdzania, w tym kalibracji tachografów cyfrowych;
- 6) ewidencja kart — zbiór danych i informacji dotyczących wydanych, wznowionych, wymienionych, uszkodzonych, utraconych i cofniętych kart oraz odrzuconych wniosków o ich wydanie;
- 7) Tachonet — system teleinformatyczny umożliwiający wymianę, z krajowymi i zagranicznymi organami oraz uprawnionymi służbami i instytucjami danych i informacji zawartych w ewidencji kart.

Art. 3. Jeżeli przepisy rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 zobowiązują właściwą władzę krajową lub upoważniony przez nią podmiot do wykonania odpowiednich czynności administracyjnych, w przypadku gdy nie zostało to odmiennie określone w przepisach niniejszej ustawy, czynności te wykonują:

- 1) minister właściwy do spraw transportu — w sprawach:
 - a) zarządzania systemem cyfrowych urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym,

- b) krajowej polityki bezpieczeństwa systemu,
- c) nadzoru nad systemem i audytu;

2) Prezes Głównego Urzędu Miar, zwany dalej „Prezesem GUM” — w sprawach:

- a) świadectwa funkcjonalności,
- b) homologacji typu tachografu cyfrowego i karty.

Art. 4. 1. Świadectwo funkcjonalności tachografu cyfrowego oraz świadectwo funkcjonalności karty wydaje Prezes GUM w trybie decyzji na wniosek odpowiednio producenta tachografów cyfrowych albo producenta kart.

2. Wniosek o wydanie świadectwa funkcjonalności zawiera:

- 1) imię i nazwisko, miejsce zamieszkania albo nazwę, siedzibę i adres wnioskodawcy;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP) i numer ewidencyjny REGON wnioskodawcy, jeżeli są nadane;
- 3) datę i miejsce sporządzenia wniosku oraz podpis wnioskodawcy.

3. Do wniosku o wydanie świadectwa funkcjonalności dołącza się:

- 1) dokumentację niezbędną do przeprowadzenia badań funkcjonalności, a w szczególności dokumentację techniczno-konstrukcyjną tachografu cyfrowego albo karty, potwierdzającą spełnianie wymagań, o których mowa w załączniku IB do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1360/2002;
- 2) co najmniej dwa egzemplarze tachografu cyfrowego, których typ ma być badany;
- 3) karty testowe pełniące rolę karty kierowcy, karty przedsiębiorstwa, karty warsztatowej oraz karty kontrolnej w ilości potrzebnej do przeprowadzenia badań.

4. Prezes GUM, jeżeli jest to konieczne do prawidłowego przeprowadzenia badań, może:

- 1) zażądać od wnioskodawcy dostarczenia dodatkowej liczby tachografów cyfrowych;
- 2) wezwać wnioskodawcę do dostarczenia uzupełniających materiałów i dokumentów.

5. Wnioskodawca może dołączyć do wniosku protokoły potwierdzające pozytywne przejście badań funkcjonalności wyszczególnionych w dodatku 9 załącznika IB do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1360/2002, wykonanych przez jednostki, o których mowa w ust. 6 pkt 2 i 3.

6. Zgodność z wymaganiami dla tachografów cyfrowych lub kart, w zakresie funkcjonalności, stwierdza się na podstawie wyników badań wykonywanych przez:

- 1) Główny Urząd Miar;

- 2) okręgowe urzędy miar lub
- 3) akredytowane instytuty naukowe, placówki badawcze, laboratoria pomiarowe lub jednostki posiadające specjalistyczną wiedzę i wyposażenie techniczne niezbędne do przeprowadzenia badań.

Art. 5. 1. Prezes GUM, w trybie decyzji, wydaje, zmienia lub odmawia wydania świadectwa homologacji typu na podstawie przepisów rozporządzeń, o których mowa w art. 2 pkt 1.

2. Świadectwa homologacji typu tachografu cyfrowego albo typu karty wydawane są odpowiednio na wniosek producenta tachografów cyfrowych albo podmiotu wydającego karty.

3. Wniosek o wydanie świadectwa homologacji typu zawiera:

- 1) imię i nazwisko, miejsce zamieszkania albo nazwę, siedzibę i adres wnioskodawcy;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP) i numer ewidencyjny REGON wnioskodawcy, jeżeli są nadane;
- 3) datę i miejsce sporządzenia wniosku oraz podpis wnioskodawcy.

4. Do wniosku o wydanie świadectwa homologacji typu dołącza się:

- 1) świadectwo zabezpieczenia;
- 2) świadectwo funkcjonalności;
- 3) świadectwo współdziałania.

5. Prezes GUM może wezwać wnioskodawcę do dostarczenia danych, informacji, materiałów i dokumentów, które są konieczne do rozpatrzenia wniosku.

6. Prezes GUM ogłasza w Dzienniku Urzędowym Głównego Urzędu Miar:

- 1) wykaz homologowanych typów tachografów cyfrowych oraz kart;
- 2) informacje o homologowanych przez właściwe zagraniczne organy i instytucje typach tachografów cyfrowych oraz kart.

Art. 6. 1. Prowadzenie warsztatu w zakresie instalacji, w tym aktywacji, napraw lub sprawdzania pod względem zgodności z wymaganiami rozporządzenia Komisji (WE) nr 1360/2002 tachografów cyfrowych, w tym ich kalibracji, wymaga uzyskania zezwolenia.

2. Prezes GUM, w trybie decyzji, wydaje zezwolenie na wniosek przedsiębiorcy lub innej jednostki, zwanych dalej „wnioskodawcą”.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, powinien zawierać:

- 1) imię i nazwisko, miejsce zamieszkania albo nazwę, siedzibę i adres wnioskodawcy;

- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP), jeżeli jest nadany;
- 3) określenie zakresu świadczenia usług;
- 4) wskazanie miejsca świadczenia usług;
- 5) oznaczenie specjalnej cechy, jeżeli wnioskodawca posiada na wykonywanie działalności gospodarczej zezwolenie, o którym mowa w art. 16c ustawy z dnia 11 maja 2001 r. — Prawo o miarach (Dz. U. z 2004 r. Nr 243, poz. 2441 oraz z 2005 r. Nr 163, poz. 1362).

4. Do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się:

- 1) odpis z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego albo zaświadczenie potwierdzające wpis do ewidencji działalności gospodarczej, uzyskane nie wcześniej niż na 3 miesiące przed dniem złożenia wniosku, albo kopię dokumentu jednostki, o której mowa w ust. 2, na podstawie którego prowadzi swoją działalność;
- 2) informację z Krajowego Rejestru Karnego w przedmiocie niekaralności;
- 3) w odniesieniu do każdego zatrudnionego technika warsztatu, który wykonywać będzie czynności objęte zezwoleniem:

a) dane i informacje zawierające:

- imię i nazwisko,
- datę i miejsce urodzenia,
- numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL), a w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL — numer i nazwę dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę organu, który wydał ten dokument,

b) kopie następujących dokumentów:

- uprawnienia,
- umowy o pracę, z wyłączeniem danych o wysokości wynagrodzenia;

- 4) kopie dokumentów potwierdzających tytuł prawny wnioskodawcy do lokalu użytkowego i miejsc parkingowych oraz kopie dokumentów potwierdzających spełnienie wymagań w zakresie posiadania wyposażenia technicznego, o których mowa w ust. 5 pkt 2;

- 5) kopię dokumentacji, o której mowa w ust. 5 pkt 4.

5. Zezwolenie może uzyskać wnioskodawca, który:

- 1) zatrudnia na podstawie umowy o pracę technika warsztatu lub sam posiada uprawnienie, o którym mowa w art. 16 ust. 1;
- 2) posiada warunki warsztatowo-techniczne niezbędne do wykonywania instalacji, napraw lub sprawdzania tachografów cyfrowych;
- 3) nie był prawomocnie skazany za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowych

lub przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów; gdy wnioskodawcą jest członek zarządu spółki handlowej, wymóg ten dotyczy członków tej spółki;

4) posiada dokumentację:

a) określającą:

- sposób ewidencjonowania, przechowywania, stosowania oraz zabezpieczania stosowanych materiałów oraz używanego wyposażenia do nakładania zabezpieczeń, oraz sposób sprawowanej kontroli nad tymi materiałami i wyposażeniem,
- zachowanie bezpieczeństwa użytkowania kart warsztatowych,

b) w zakresie:

- wykonywania sprawdzania tachografów cyfrowych, z uwzględnieniem przepisów załącznika IB do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1360/2002,
- metod wykonywania sprawdzeń i stosowanych przyrządów pomiarowych,
- szacowania niepewności pomiarów,
- spełniania wymagań stawianych wyposażeniu pomiarowemu,

c) w zakresie przechowywania danych zapisanych na kartach warsztatowych,

d) w zakresie pobierania z tachografu cyfrowego zapisanych w nim danych i informacji, ich przechowywania i przekazywania uprawnionym podmiotom.

6. Prezes GUM lub upoważniony przez niego organ administracji miar, przed wydaniem zezwolenia i po zawiadomieniu wnioskodawcy, sprawdza w wyznaczonym terminie i w miejscach, w których ma być wykonywana działalność, o której mowa w ust. 1, informacje i dane zawarte we wniosku o zezwolenie oraz w dołączonych do niego dokumentach.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wymagania niezbędne do prowadzenia warsztatu w zakresie warunków warsztatowo-technicznych obejmujących: warunki lokalowe, wyposażenie techniczne i miejsca parkingowe,
- 2) niezbędne dokumenty potwierdzające spełnianie wymagań, o których mowa w pkt 1,
- 3) zakres i sposób dokumentowania czynności przy wykonywaniu usług objętych zezwoleniem

— kierując się koniecznością zagwarantowania właściwych i bezpiecznych warunków pracy zatrudnionych osób oraz sprzętu umożliwiającego wykonywanie czynności i usług, objętych zezwoleniem w sposób zgodny z wymaganiami zawartymi w przepisach niniejszej ustawy oraz rozporządzeń, o których mowa w art. 2 pkt 1, oraz mając na uwadze konieczność

zapewnienia jednolitego i prawidłowego sposobu dokumentowania czynności przy wykonywaniu usług objętych zezwoleniem.

Art. 7. 1. Zezwolenie, o którym mowa w art. 6 ust. 1, wydaje się na czas nieokreślony.

2. W zezwoleniu:

1) określa się:

a) imię i nazwisko, miejsce zamieszkania albo nazwę, siedzibę i adres podmiotu posiadającego zezwolenie,

b) zakres i miejsca świadczenia usług;

2) nadaje się lub uznaje specjalną cechę, której upoważniony podmiot prowadzący warsztat używa do poświadczania wykonywania czynności objętych zezwoleniem.

3. Zezwolenie może zawierać inne informacje niezbędne do prawidłowej identyfikacji podmiotu i wykonywanych przez niego czynności.

Art. 8. Prezes GUM, w trybie decyzji administracyjnej, odmawia wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 6 ust. 1, jeżeli:

- 1) wnioskodawca nie spełnia wymagań, o których mowa w art. 6 ust. 5;
- 2) w stosunku do wnioskodawcy wydano decyzję o cofnięciu zezwolenia — w okresie 4 lat od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna;
- 3) czynności sprawdzające, o których mowa w art. 6 ust. 6, wykazały niezgodność ze stanem faktycznym i prawnym informacji oraz danych zawartych we wniosku o wydanie zezwolenia oraz w dokumentach do niego dołączonych, a wnioskodawca nie usunął niezgodności stwierdzonych w trybie, o którym mowa w art. 6 ust. 6, w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania do ich usunięcia.

Art. 9. 1. Jeżeli nastąpiła zmiana zakresu, miejsc świadczenia usług lub zmiana warunków, o których mowa w art. 6 ust. 5 pkt 2 i 4, podmiot prowadzący warsztat jest obowiązany, w terminie 14 dni od dnia zaistnienia tych okoliczności, wystąpić do Prezesa GUM z wnioskiem o zmianę zezwolenia. Przepisy art. 6 ust. 6 i art. 8 stosuje się odpowiednio.

2. We wniosku o zmianę zezwolenia określa się wyłącznie informacje i dane ulegające zmianie oraz dołącza się dokumenty potwierdzające te zmiany.

Art. 10. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór:

- 1) wniosku o wydanie zezwolenia na prowadzenie warsztatu,
- 2) zezwolenia na prowadzenie warsztatu,

3) specjalnej cechy nadawanej do poświadczania wykonywania czynności objętej zezwoleniem

— kierując się potrzebą zapewnienia jednolitości i przejrzystości wniosków, nadzoru nad wydawaniem zezwoleń oraz koniecznością zagwarantowania odpowiedniego zabezpieczenia przed fałszowaniem tych dokumentów, a także nadawanej cechy.

Art. 11. 1. Podmiot prowadzący warsztat jest obowiązany:

- 1) posiadać dokumentację umożliwiającą stwierdzenie zgodności sprawdzanych tachografów cyfrowych z homologowanym typem i wymaganiami, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1360/2002;
- 2) prowadzić dokumentację wykonywanych czynności związanych z instalacją, naprawą i sprawdzaniem tachografów cyfrowych;
- 3) zapewnić wykonywanie czynności związanych z instalacją, naprawą lub sprawdzaniem tachografów cyfrowych wyłącznie przez techników warsztatu;
- 4) prowadzić działalność z zachowaniem wymagań bezpieczeństwa tachografów cyfrowych, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1360/2002;
- 5) przechowywać dane pobrane z tachografu cyfrowego i przekazywać je ich właścicielom;
- 6) zapewnić właściwe warunki bezpieczeństwa przechowywania kart warsztatowych;
- 7) umożliwić przeprowadzanie kontroli uprawnionym organom;
- 8) używać kart warsztatowych w miejscu świadczenia usług i zgodnie z ich zakresem.

2. Dokumentację, o której mowa w ust. 1 pkt 2, podmiot prowadzący warsztat:

- 1) przechowuje przez okres co najmniej 4 lat od dnia wykonania czynności;
- 2) udostępnia, na żądanie, organom administracji miar oraz uprawnionym podmiotom;
- 3) przekazuje w całości właściwemu terytorialnie organowi administracji miar w terminie 30 dni od dnia zakończenia likwidacji działalności albo wydania decyzji o cofnięciu zezwolenia.

3. Minister właściwy do spraw administracji publicznej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wymagania w zakresie pobierania danych z tachografu cyfrowego, ich przechowywania przez podmiot prowadzący warsztat oraz tryb przekazywania danych ich właścicielom,
- 2) sposób poświadczania przekazania danych lub braku możliwości ich pobrania z tachografu cyfrowego

— kierując się koniecznością zapewnienia należytej dbałości przy wykonywaniu usług objętych zezwoleniem, a także wymogów w zakresie bezpieczeństwa tachografów cyfrowych.

Art. 12. 1. Prezes GUM sprawuje nadzór nad podmiotami prowadzącymi warsztaty.

2. W ramach nadzoru Prezes GUM:

- 1) przeprowadza, co najmniej raz na dwa lata, kontrolę w zakresie:
 - a) spełniania przez podmiot prowadzący warsztat wymagań, o których mowa w art. 6 ust. 5,
 - b) prawidłowości wykonania sprawdzenia tachografów cyfrowych,
 - c) prawidłowości prowadzonej dokumentacji, o której mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2;
- 2) wydaje zalecenia pokontrolne i wyznacza, nie krótszy niż czternastodniowy, termin usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości.

3. Prezes GUM:

- 1) prowadzi kontrolę, o której mowa w ust. 2, na zasadach określonych w rozdziale 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807, z późn. zm.¹⁾);
- 2) może powierzyć wykonywanie kontroli upoważnionym przez niego organom administracji miar.

Art. 13. 1. Prezes GUM niezwłocznie wydaje decyzję o cofnięciu zezwolenia na prowadzenie warsztatu, jeżeli:

- 1) podmiot prowadzący warsztat przestał spełniać wymagania, o których mowa w art. 6 ust. 5;
- 2) w stosunku do podmiotu prowadzącego warsztat wydano prawomocne orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w tym zakresie;
- 3) podmiot prowadzący warsztat nie usunął nieprawidłowości w wyznaczonym terminie;
- 4) podmiot prowadzący warsztat rażąco naruszył warunki prowadzenia warsztatu.

2. Rażącem naruszeniem warunków prowadzenia warsztatu jest:

- 1) instalacja tachografu cyfrowego nieposiadającego ważnego świadectwa homologacji typu;
- 2) dopuszczenie do użytkowania wadliwie działającego lub niesprawnego tachografu cyfrowego;
- 3) posługiwanie się kartą warsztatową niezgodnie z zakresem lub poza miejscem świadczenia usług określonych w zezwoleniu, z zastrzeżeniem ust. 3, udostępnianie karty innym osobom lub stosowanie jej bez udokumentowania faktu jej użycia;
- 4) uniemożliwienie przeprowadzenia kontroli.

3. Dopuszcza się użycie karty warsztatowej przez technika warsztatu poza miejscem świadczenia usług

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 281, poz. 2777 oraz z 2005 r. Nr 33, poz. 289, Nr 94, poz. 788, Nr 143, poz. 1199, Nr 175, poz. 1460, Nr 177, poz. 1468, Nr 178, poz. 1480 i Nr 179, poz. 1485.

określonych w zezwoleniu, w przypadku gdy brak jest możliwości przemieszczenia do siedziby warsztatu pojazdu samochodowego podlegającego kontroli na drodze lub na terenie przedsiębiorstwa transportowego.

Art. 14. O udzielonych bądź cofniętych zezwoleniach Prezes GUM niezwłocznie informuje w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Głównego Urzędu Miar i co najmniej dwa razy w roku obwieszcza w Dzienniku Urzędowym Głównego Urzędu Miar.

Art. 15. 1. Prezes GUM prowadzi ewidencję warsztatów.

2. W ewidencji warsztatów gromadzi się następujące dane i informacje:

- 1) nazwę lub imię i nazwisko podmiotu prowadzącego warsztat;
- 2) adres podmiotu prowadzącego warsztat oraz adres miejsca świadczenia usług;
- 3) dane technika warsztatu, a w szczególności:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) datę i miejsce urodzenia,
 - c) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL), a w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL — numer i nazwę dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę organu, który wydał ten dokument,
 - d) okres ważności posiadanego uprawnienia;
- 4) informacje o zmianach danych, o których mowa w art. 9;
- 5) informacje o udzielonych, zmienionych i cofniętych zezwoleniach.

3. Dane i informacje zgromadzone w ewidencji warsztatów udostępnia się, na wniosek:

- 1) organów uprawnionych do kontroli tachografów cyfrowych;
- 2) podmiotu wydającego karty.

4. Po upływie 5 lat od dnia uprawnomocnienia się decyzji o cofnięciu zezwolenia usuwa się zawarte w ewidencji warsztatów dane i informacje dotyczące tego zezwolenia.

Art. 16. 1. Sprawdzać tachografy cyfrowe może tylko technik warsztatu posiadający uprawnienie w tym zakresie.

2. Dokumentem stwierdzającym posiadanie uprawnienia, o którym mowa w ust. 1, jest zaświadczenie wydawane przez Prezesa GUM na okres 4 lat, na wniosek zainteresowanego. Zaświadczenie wydaje się, jeżeli zainteresowany:

- 1) zdał z wynikiem pozytywnym egzamin z zakresu sprawdzania tachografów cyfrowych;

2) nie był prawomocnie skazany za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowych lub przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz adres zamieszkania wnioskodawcy;
- 2) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL), a w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL — numer i nazwę dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę organu, który wydał ten dokument;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 4) datę i miejsce sporządzenia wniosku;
- 5) podpis wnioskodawcy.

4. Do wniosku dołącza się:

- 1) zaświadczenie o zdaniu egzaminu z zakresu sprawdzania tachografów cyfrowych;
- 2) informację z Krajowego Rejestru Karnego w przedmiocie niekaralności.

5. Egzamin z zakresu sprawdzania tachografów cyfrowych przeprowadza po uiszczeniu opłaty komisja powołana przez Prezesa GUM.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór zaświadczenia potwierdzającego uprawnienie do sprawdzania tachografów cyfrowych,
- 2) zakres i tryb przeprowadzania egzaminu z zakresu sprawdzania tachografów cyfrowych,
- 3) sposób wynagradzania członków komisji egzaminacyjnej

— kierując się koniecznością zapewnienia nadzoru nad wydawaniem zaświadczeń i potrzebą ich odpowiedniego zabezpieczenia przed fałszowaniem, właściwego przygotowania zawodowego i kwalifikacji techników warsztatu sprawdzających tachografy cyfrowe oraz rodzajem wykonywanych czynności egzaminacyjnych i nakładem pracy członków komisji egzaminacyjnej.

7. Prezes GUM lub upoważniony przez niego organ administracji miar może, na podstawie umów cywilnoprawnych, organizować i prowadzić szkolenia w zakresie tachografów cyfrowych.

Art. 17. 1. Czynności wykonywane przez Prezesa GUM lub upoważnione przez niego organy administracji miar podlegają opłacie.

2. Opłatę pobiera się za:

- 1) badania związane z wydaniem świadectwa funkcjonalności;
- 2) wydanie i zmianę świadectwa homologacji typu;

- 3) wydanie i zmianę zezwolenia na prowadzenie warsztatu;
- 4) wydanie uprawnienia dla technika warsztatu;
- 5) przeprowadzenie egzaminu z zakresu sprawdzania tachografów cyfrowych.

3. Wnioskodawca uiszcza opłaty, o których mowa w ust. 2 pkt 1—4, w terminie 14 dni od dnia doręczenia odpowiednio decyzji lub zaświadczenia.

4. Wnioskodawca uiszcza opłatę, o której mowa w art. 16 ust. 5, przed przystąpieniem do egzaminu z zakresu sprawdzania tachografów cyfrowych.

5. Do opłat, o których mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. — Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, Nr 85, poz. 727, Nr 86, poz. 732 i Nr 143, poz. 1199), z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują organom administracji miar.

6. Wysokość należnej opłaty, o której mowa w ust. 2 pkt 1, ustala organ administracji miar w trybie decyzji, uwzględniając czas trwania przeprowadzanych czynności, ich zakres oraz stawki godzinowe za czas pracy pracowników administracji miar oraz koszty badań wykonanych przez podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 6.

7. W przypadku umorzenia postępowania prowadzonego przez Prezesa GUM w sprawach, o których mowa:

- 1) w art. 4 ust. 1, na skutek wycofania wniosku przez stronę, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte, ponosi ona opłatę za badania wykonane do momentu wycofania wniosku o wydanie świadectwa funkcjonalności;
- 2) w art. 6 ust. 2, na skutek wycofania wniosku przez stronę, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte, ponosi ona opłatę za czynności sprawdzające wykonane do momentu wycofania wniosku o wydanie zezwolenia na prowadzenie warsztatu.

8. Wysokość należnej opłaty, o której mowa w:

- 1) ust. 7 pkt 1, ustala Prezes GUM w trybie decyzji umarzającej postępowanie, biorąc pod uwagę zakres wykonanych badań oraz stawki godzinowe za czas pracy pracowników administracji miar;
- 2) ust. 7 pkt 2, ustala Prezes GUM w trybie decyzji umarzającej postępowanie, biorąc pod uwagę zakres przeprowadzonych czynności sprawdzających.

9. Wysokość opłaty, o której mowa w ust. 8 pkt 2, nie może być wyższa niż wysokość opłaty za zmianę zezwolenia na prowadzenie warsztatu w przypadku, gdy są przeprowadzane czynności sprawdzające.

10. Stawka godzinowa za czas pracy pracownika administracji miar nie może być wyższa niż 350 zł.

11. Wysokość opłaty za:

- 1) wydanie lub zmianę wydania świadectwa homologacji typu nie może być wyższa niż 4 000 zł;
- 2) wydanie zezwolenia na prowadzenie warsztatu nie może być wyższa niż 17 000 zł;
- 3) zmianę zezwolenia na prowadzenie warsztatu nie może być wyższa niż:
 - a) 2 000 zł — jeżeli nie są przeprowadzane czynności sprawdzające,
 - b) 5 000 zł — jeżeli są przeprowadzane czynności sprawdzające;
- 4) przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w art. 16 ust. 5, nie może być wyższa niż 500 zł.

12. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość:

- 1) stawki godzinowej za czas pracy pracownika administracji miar,
- 2) opłat za czynności, o których mowa w ust. 2 pkt 2—5

— mając na uwadze strukturę kosztów poszczególnych czynności.

Art. 18. 1. Minister właściwy do spraw transportu wybiera podmiot wydający karty, mając na uwadze znaczenie zadań realizowanych przez podmiot wydający karty dla krajowej polityki bezpieczeństwa, posiadany przez ten podmiot potencjał techniczny oraz zdolność i gotowość do natychmiastowego poniesienia nakładów inwestycyjnych na uruchomienie procesów w zakresie wydawania kart, dotychczasowe doświadczenia w dziedzinie personalizacji i elektronicznych zabezpieczeń dokumentów istotne z punktu widzenia zapewnienia właściwego poziomu bezpieczeństwa systemu oraz biorąc pod uwagę możliwość skutecznego nadzoru przez administrację rządową. Do wyboru podmiotu stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. — Prawo zamówień publicznych (Dz. U. Nr 19, poz. 177, z późn. zm.²⁾) dotyczące przetargu ograniczonego.

2. Minister właściwy do spraw transportu:

- 1) jest administratorem ewidencji kart;
- 2) powierza podmiotowi wydającemu karty przetwarzanie danych zawartych w ewidencji kart;
- 3) powierza narodowe klucze kryptograficzne podmiotowi wydającemu karty;
- 4) powierza zadanie polegające na wymianie z krajowymi i zagranicznymi organami oraz uprawnionymi służbami i instytucjami danych i informacji niezbędnymi tym organom, uprawnionym służbom

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 116, poz. 1207, Nr 145, poz. 1537 i Nr 273, poz. 2703 oraz z 2005 r. Nr 163, poz. 1362.

i instytucjom w procesach wydawania kart i kontroli stosowania tachografów cyfrowych w transporcie drogowym.

3. Dla bezpieczeństwa danych i informacji zawartych w ewidencji kart, urządzenia i systemy informatyczne służące do jej prowadzenia powinny spełniać warunki określone w przepisach w sprawie warunków technicznych i organizacyjnych dla urządzeń i systemów informatycznych służących do przetwarzania danych osobowych.

4. Szczegółowe prawa i obowiązki podmiotu wydającego karty określa umowa zawarta między ministrem właściwym do spraw transportu a podmiotem wydającym karty.

Art. 19. 1. Podmiot wydający karty, o którym mowa w art. 18 ust. 1:

- 1) prowadzi w imieniu ministra właściwego do spraw transportu krajowe centrum certyfikacji elektronicznej;
- 2) prowadzi centrum certyfikacji elektronicznej właściwe do wydawania elektronicznych zabezpieczeń;
- 3) wytwarza klucze i elektroniczne zabezpieczenia dla użytkowników krajowych oraz, w imieniu ministra właściwego do spraw transportu, prowadzi ich ewidencję zgodnie z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1360/2002;
- 4) produkuje lub kupuje karty do tachografu cyfrowego;
- 5) przedstawia do zatwierdzenia przez ministra właściwego do spraw transportu projekty wzorów kart i stosowanych zabezpieczeń, uwzględniające wymagania określone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1360/2002;
- 6) na zamówienie producentów tachografów cyfrowych dostarcza elektroniczne zabezpieczenia tych urządzeń;
- 7) realizuje proces wydawania kart, a w szczególności: przyjmuje wnioski o wydanie, wznowienie lub wymianę kart i wydaje karty, zapewniając właściwą organizację ich odbioru na terenie Rzeczypospolitej Polskiej;
- 8) realizuje proces personalizacji kart;
- 9) prowadzi:
 - a) ewidencję kart wydanych, wznowionych, wymienionych, skradzionych, utraconych i uszkodzonych, z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85,
 - b) wymianę, z krajowymi i zagranicznymi organami oraz uprawnionymi służbami i instytucjami, danych i informacji zawartych w ewidencji kart, za pośrednictwem Tachonetu;
- 10) upowszechnia informacje dotyczące formularzy wniosków wymaganych do wydania, wznowienia lub wymiany kart, publikuje i organizuje dystrybucję materiałów informacyjnych o warunkach stosowania i użytkowania kart oraz sankcjach przewi-

dzianych prawem za naruszenie przepisów w tym zakresie.

2. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, warunki techniczne i wymagania dotyczące bezpieczeństwa w procesie wydawania certyfikatów elektronicznych i tworzenia zabezpieczeń elektronicznych, kierując się koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa systemu.

Art. 20. 1. Kartę wydaje się na wniosek:

- 1) kierowcy — w przypadku karty kierowcy;
- 2) przewoźnika drogowego lub innego podmiotu wykonującego przewozy drogowe, będącego właścicielem lub użytkownikiem pojazdu samochodowego objętego obowiązkiem instalacji i użytkowania tachografu cyfrowego, o którym mowa w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3821/85 — w przypadku karty przedsiębiorstwa;
- 3) podmiotu prowadzącego warsztat oraz innego uprawnionego podmiotu, o którym mowa w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1360/2002 — w przypadku karty warsztatowej;
- 4) kierownika lub dowódcy jednostki organizacyjnej organu upoważnionego do kontroli tachografów cyfrowych — w przypadku karty kontrolnej.

2. Do wniosku o wydanie karty dołącza się:

- 1) kopię prawa jazdy i fotografię kierowcy — w przypadku karty kierowcy;
- 2) kopię wypisu z licencji lub wypisu z zaświadczenia potwierdzającego zgłoszenie przez przedsiębiorcę prowadzenia przewozów drogowych jako działalności pomocniczej w stosunku do jego podstawowej działalności — w przypadku karty przedsiębiorstwa;
- 3) kopię zezwolenia, o którym mowa w art. 6 ust. 1, kopię świadectwa, o którym mowa w art. 16 ust. 2, posiadanego przez technika warsztatu oraz jego fotografię — w przypadku karty warsztatowej;
- 4) fotografię osoby uprawnionej do przeprowadzania kontroli — w przypadku karty kontrolnej imiennej.

3. Za wydanie, wznowienie lub wymianę karty pobiera się opłatę.

4. Wnioskodawca do wniosku o wydanie, wznowienie lub wymianę karty dołącza dowód wniesienia opłaty za wydanie karty.

5. Wysokość opłaty, o której mowa w ust. 3, określa umowa zawarta pomiędzy ministrem właściwym do spraw transportu a podmiotem wydającym karty, przy czym w konsultacjach w sprawie opłat za karty biorą udział polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające przewoźników drogowych, pracodawców i pracobiorców w sektorze transportu drogowego.

6. Przy ustalaniu opłaty uwzględnia się:

- 1) koszty związane z wykonywaniem zadań przez podmiot wydający karty, a w szczególności z ob-

sługą, produkcją, personalizacją i dystrybucją kart oraz prowadzeniem ich ewidencji;

2) interes podmiotów sektora transportu drogowego.

7. Kierowcy pozostającemu w stosunku pracy i wykonującemu przewozy z wykorzystaniem pojazdów wyposażonych w tachografy cyfrowe poniesioną opłatę za wydanie, wznowienie lub wymianę karty kierowcy może refundować pracodawca na podstawie imiennego dowodu uiszczenia tej opłaty.

8. Minister właściwy do spraw transportu ogłasza, w drodze obwieszczenia w dzienniku urzędowym ministra, wysokość opłat, o których mowa w ust. 3. Informację o wysokości opłat minister właściwy do spraw transportu umieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej, a podmiot wydający karty — na swoich stronach internetowych.

9. Wpłaty z tytułu opłat za karty stanowią przychód podmiotu wydającego karty.

Art. 21. 1. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzory wniosków o wydanie kart oraz standardy, jakim powinny odpowiadać załączniki do wniosku, mając na uwadze konieczność zapewnienia jednolitej i przejrzystej formy wniosków oraz procedury i terminy rozpatrywania wniosków i wydawania kart.

2. Wnioski wraz z załącznikami, o których mowa w ust. 1, składane są w formie pisemnej lub w formie elektronicznej. Złożenie wniosku w formie elektronicznej następuje z wykorzystaniem bezpiecznego podpisu elektronicznego weryfikowanego za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu.

Art. 22. 1. Podmiot wydający karty w ramach procesu wydawania kart:

- 1) sprawdza prawdziwość danych zawartych we wniosku o wydanie karty kierowcy lub karty warsztatowej, korzystając z:
 - a) Tachonetu,
 - b) centralnej ewidencji kierowców,
 - c) ewidencji warsztatów i rejestru zezwoleń na ich prowadzenie;
- 2) może zwrócić się o potwierdzenie danych zawartych we wniosku o wydanie karty przedsiębiorstwa przez organy wydające odpowiednio licencję na transport drogowy lub zaświadczenie o wykonywaniu przewozów na potrzeby własne.

2. Po pozytywnej weryfikacji danych, o których mowa w ust. 1, podmiot wydający karty wydaje kartę na okres:

- 1) 5 lat, nie dłuższy jednak niż okres ważności prawa jazdy posiadanego przez kierowcę — w przypadku karty kierowcy;
- 2) 5 lat, nie dłuższy jednak niż okres ważności licencji lub zaświadczenia na niezarobkowy przewóz drogowy — w przypadku karty przedsiębiorstwa;
- 3) 1 roku — w przypadku karty warsztatowej;

4) wskazany we wniosku o wydanie karty, nie dłuższy jednak niż 5 lat — w przypadku karty kontrolnej.

3. Wydanie karty jest czynnością, która nie wymaga decyzji administracyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.³⁾).

4. Terminy i warunki wydawania, wymiany lub wznowienia karty, określone w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3821/85 w odniesieniu do karty kierowcy, stosuje się również do karty: warsztatowej, przedsiębiorstwa i kontrolnej.

5. Karta kierowcy i karta warsztatowa są kartami imiennymi. Karta kontrolna może być kartą imienną.

6. Karta warsztatowa, karta kontrolna i karta przedsiębiorstwa zawierają odpowiednio oznaczenie podmiotu prowadzącego warsztat i innego uprawnionego podmiotu, o którym mowa w art. 20 ust. 1 pkt 3, organu kontroli i podmiotu wnoszącego o wydanie karty przedsiębiorstwa.

7. Skargi i wnioski związane z wykonywaniem przez podmiot wydający karty czynności, o których mowa w art. 19 ust. 1, rozpatruje minister właściwy do spraw transportu. Do rozpatrywania skarg i wniosków stosuje się odpowiednio przepisy działu VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 23. 1. Karta stanowi własność podmiotu wydającego karty.

2. Posiadacz karty jest obowiązany:

- 1) niezwłocznie zawiadomić o jej utracie podmiot wydający karty;
- 2) zwrócić kartę do podmiotu wydającego karty, w przypadku gdy:
 - a) karta uległa uszkodzeniu,
 - b) upłynął termin, na jaki karta została wydana,
 - c) technik warsztatu będący posiadaczem karty warsztatowej zmienił miejsce zatrudnienia,
 - d) technik warsztatu będący posiadaczem karty warsztatowej przestał wykonywać zawód.
3. Podmiot wydający karty przyjmuje i rejestruje zawiadomienie o utracie karty.

4. Znalezioną kartę przekazuje się do:

- 1) podmiotu wydającego karty;
- 2) najbliższej jednostki Policji albo
- 3) organu kontrolnego upoważnionego do wykonywania kontroli transportu drogowego.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 509, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 169, poz. 1387, z 2003 r. Nr 130, poz. 1188 i Nr 170, poz. 1660, z 2004 r. Nr 162, poz. 1692 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 565 i Nr 78, poz. 682.

5. Kartę przekazaną w trybie ust. 4 pkt 2 i 3 lub kartę kierowcy zatrzymaną na podstawie art. 14 ust. 4 lit. c rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 organ kontrolny zwraca podmiotowi wydającemu karty.

6. Po otrzymaniu karty, w trybie ust. 4 lub ust. 5, podmiot wydający karty:

- 1) unieważnia ją i niszczy;
- 2) przekazuje ją właściwemu podmiotowi w państwie, w którym karta została wydana, albo
- 3) wystawia zaświadczenie o uszkodzeniu karty — w przypadku kart zwróconych w trybie ust. 2 pkt 2 lit. a.

7. Podmiot wydający karty wzywa posiadacza karty do jej zwrotu w terminie 7 dni, gdy z przeprowadzonego postępowania administracyjnego lub karnego wynika, że karta została wydana na podstawie fałszywych informacji i dokumentów. W przypadku gdy posiadacz karty nie zwróci jej w wyznaczonym terminie, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji dotyczącym obowiązków o charakterze niepieniężnym.

Art. 24. 1. Kto:

- 1) wprowadza do obrotu lub użytkowania tachograf cyfrowy bez ważnego świadectwa homologacji typu,
 - 2) wykonuje działalność w zakresie napraw, instalacji lub sprawdzania tachografu cyfrowego bez zezwolenia,
 - 3) nie zgłosił faktu utraty karty warsztatowej
- podlega karze pieniężnej w wysokości 5 000 zł.

2. Organy administracji miar, w trybie decyzji, nakładają karę pieniężną, o której mowa w ust. 1.

3. Wpływy z kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.

4. Kto, będąc kierowcą pojazdu samochodowego objętego obowiązkiem wyposażenia w tachograf cyfrowy:

- 1) używa więcej niż jednej karty kierowcy,
- 2) prowadzi pojazd, postępując się cudzą lub nieważną kartą kierowcy,
- 3) prowadzi pojazd, nie postępując się kartą kierowcy,
- 4) po zakończeniu przewozu drogowego wykonywanego bez użycia karty kierowcy, która działała wadliwie, została zniszczona, zgubiona lub skradziona, nie zrobił wydruku informacji z tachografu cyfrowego odnoszących się do okresów rejestrowanych przez ten tachograf oraz nie zaznaczył szczegółów, które umożliwiłyby jego identyfikację (numeru karty kierowcy i jego nazwiska lub numeru prawa jazdy), i nie opatrzył wydruku swoim podpisem,
- 5) nie zgłosił faktu utraty karty kierowcy,
- 6) nie zwrócił uszkodzonej karty kierowcy,

7) odmówił okazania karty kierowcy na żądanie uprawnionego organu kontrolnego

— podlega karze grzywny.

5. W przypadkach, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2, wysokość grzywny za stwierdzone naruszenia nie może przekroczyć kwoty 10 000 zł.

6. Orzekanie w sprawach, o których mowa w ust. 4, następuje w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

7. Organy wykonujące zadania kontroli transportu drogowego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2088, z późn. zm.⁴⁾) są uprawnione do nakładania kary grzywny.

8. Wpływy uzyskane z kar grzywny, o których mowa w ust. 4, stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 25. W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. — Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, Nr 109, poz. 925, Nr 175, poz. 1462 i Nr 179, poz. 1486) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 100c w ust. 1 w pkt 11 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 12 i 13 w brzmieniu:

„12) podmiotowi wydającemu karty, o którym mowa w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o systemie tachografów cyfrowych (Dz. U. Nr 180, poz. 1494);

13) ministrowi właściwemu do spraw transportu w celu umożliwienia organom i służbom uprawnionym do korzystania z systemu Tachonet wymianę danych z organami i uprawnionymi służbami w innych państwach, w których funkcjonuje system tachografu cyfrowego.”;

2) w art. 129 w ust. 2 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) zatrzymania, w przypadkach przewidzianych w ustawie, dokumentów stwierdzających uprawnienie do kierowania pojazdem lub jego używania oraz karty kierowcy w przypadkach przewidzianych w art. 14 ust. 4 lit. c rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz. Urz. WE L 370 z 31.12.1985, str. 8 oraz Dz. Urz. WE L 274 z 9.10.1998, str. 1) zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2135/98 z dnia 24 września 1998 r. zmieniającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz dyrektywę nr 88/599/EWG dotyczącą stosowania rozporządzeń Rady (EWG) nr 3820/85 i Rady (EWG) nr 3821/85 (Dz. Urz. WE L 274 z 09.10.1998, str. 1);”.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703 oraz z 2005 r. Nr 141, poz. 1184, Nr 155, poz. 1297, Nr 163, poz. 1362, Nr 172, poz. 1440 i Nr 175, poz. 1462.

Art. 26. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2088, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 15 w ust. 3 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
 - „4) samowolnie:
 - a) zmienia wskazania urządzeń pomiarowo-kontrolnych lub tachografów cyfrowych za instalowanych w pojeździe, z zastrzeżeniem ust. 1 pkt 3,
 - b) zmienia lub usuwa dane zapisane w tachografie cyfrowym lub na karcie kierowcy i karcie przedsiębiorstwa.”;
- 2) w art. 55 w ust. 1:
 - a) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) kontroli karty kierowcy i karty przedsiębiorstwa;”,
 - b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) kontroli zainstalowanych w pojeździe urządzeń pomiarowo-kontrolnych lub tachografu cyfrowego;”;
- 3) w art. 72 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) umożliwić przekazanie, za potwierdzeniem odbioru, kopii dokumentów, w tym gromadzonych przez przedsiębiorcę wydruków z tachografu cyfrowego i karty kierowcy, oraz oryginału zapisu urządzenia samoczynnie rejestrującego prędkość jazdy, czas jazdy i postoju lub karty kierowcy, których kontrola będzie dokonywana poza siedzibą przedsiębiorcy.”;
- 4) w art. 73 w ust. 1 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) zatrzymać kartę kierowcy w przypadkach, o których mowa w art. 14 ust. 4 lit. c rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz. Urz. WE L 370 z 31.12.1985, str. 8 oraz Dz. Urz. WE L 274 z 9.10.1998, str. 1), lub kartę przedsiębiorstwa;”.

Art. 27. W ustawie z dnia 11 maja 2001 r. — Prawo o miarach (Dz. U. z 2004 r. Nr 243, poz. 2441 oraz z 2005 r. Nr 163, poz. 1362) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Przepisów ustawy nie stosuje się do tachografów cyfrowych w zakresie określonym w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o systemie tachografów cyfrowych (Dz. U. Nr 180, poz. 1494).”;
- 2) w art. 8 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Legalizacja ponowna urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym — ta-

chografów samochodowych jest wykonywana wyłącznie po naprawie.”;

- 3) w art. 16a:
 - a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Upoważniony podmiot jest obowiązany prowadzić dokumentację czynności wykonywanych w ramach legalizacji i przechowywać ją przez okres co najmniej 30 dni od dnia upływu okresu ważności legalizacji danego przyrządu pomiarowego.”,
 - b) po ust. 6 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Jeżeli upoważniony podmiot zaprzestał prowadzenia działalności objętej upoważnieniem lub nastąpiło cofnięcie udzielonego upoważnienia, to jest on obowiązany przekazać niezwłocznie całą zgromadzoną dokumentację, o której mowa w ust. 3, organowi administracji miar właściwemu ze względu na miejsce prowadzenia działalności.”;
- 4) w art. 16d:
 - a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Przedsiębiorca, który uzyskał zezwolenie, jest obowiązany zgłaszać Prezesowi, na piśmie, wszystkie zmiany danych, o których mowa w art. 16c ust. 3 i 4, nie później niż w terminie 14 dni od dnia ich powstania.”,
 - b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Dokumentację, o której mowa w ust. 4, przedsiębiorca jest obowiązany:
 - 1) przechowywać przez okres co najmniej trzech lat od dnia wykonania czynności;
 - 2) udostępniać na każde żądanie organu administracji miar;
 - 3) w przypadku likwidacji działalności, cofnięcia lub wygaśnięcia zezwolenia przekazać w całości organowi administracji miar właściwemu ze względu na miejsce prowadzenia działalności.”;
- 5) art. 16f otrzymuje brzmienie:

„Art. 16f. 1. Prezes cofa zezwolenie, jeżeli:
 - 1) przedsiębiorca przestał spełniać warunki określone w art. 16c ust. 3;
 - 2) wydano prawomocne orzeczenie zakazujące przedsiębiorcy wykonywania działalności gospodarczej objętej zezwoleniem;
 - 3) podjęto decyzję o likwidacji lub ogłoszono upadłość przedsiębiorcy;
 - 4) przedsiębiorca nie usunął w wyznaczonym terminie stanu faktycznego niezgodnego z przepisami prawa;
 - 5) przedsiębiorca stosuje przyrządy pomiarowe nieposiadające dowodów prawnej kontroli metrologicznej.

 2. Jeżeli wydano decyzję o cofnięciu zezwolenia z przyczyn, o których mowa w art. 16f ust. 1 pkt 2, 4 i 5, przedsię-

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703 oraz z 2005 r. Nr 141, poz. 1184, Nr 155, poz. 1297, Nr 163, poz. 1362, Nr 172, poz. 1440 i Nr 175, poz. 1462.

biorca może złożyć ponownie wnioski o wydanie zezwolenia po upływie 2 lat od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna.”;

6) w art. 24 w ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) udzielenie lub zmianę zezwolenia do wykonywania napraw lub instalacji oraz sprawdzania przyrządów pomiarowych;”;

7) w art. 26 w ust. 1 uchyla się pkt 5;

8) po art. 26 dodaje się art. 26a w brzmieniu:

„Art. 26a. 1. Kto:

- 1) wykonuje działalność gospodarczą w zakresie instalacji lub napraw oraz sprawdzania urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym — tachografów samochodowych bez wymaganego zezwolenia,
- 2) użytkuje przyrządy pomiarowe podlegające obowiązkowemu sprawdzeniu, o którym mowa w pkt 2 i 3 rozdziału VI załącznika nr 1 do rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz. Urz. WE L 370 z 31.12.1985, str. 8 oraz Dz. Urz.

WE L 274 z 9.10.1998, str. 1), bez wymaganego sprawdzenia

— podlega karze pieniężnej w wysokości 5 000 zł.

2. Wpływy uzyskane z kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.”.

Art. 28. W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807, z późn. zm.⁶⁾) w art. 75 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Uzyskania zezwolenia wymaga prowadzenie warsztatu w zakresie określonym w przepisach ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o systemie tachografów cyfrowych (Dz. U. Nr 180, poz. 1494).”.

Art. 29. Podmiotem wydającym karty przez okres 7 lat od dnia wejścia w życie ustawy jest Polska Wytwórnia Papierów Wartościowych S.A.

Art. 30. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 281, poz. 2777 oraz z 2005 r. Nr 33, poz. 289, Nr 94, poz. 788, Nr 143, poz. 1199, Nr 175, poz. 1460, Nr 177, poz. 1468, Nr 178, poz. 1480 i Nr 179, poz. 1485.

1495

USTAWA

z dnia 29 lipca 2005 r.

o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa:

- 1) wymagania, jakim powinien odpowiadać sprzęt elektryczny i elektroniczny, zwany dalej „sprzętem”,
- 2) zasady postępowania ze zużytym sprzętem w sposób zapewniający ochronę zdrowia i życia ludzi

oraz ochronę środowiska zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju

— w celu ograniczenia ilości odpadów powstałych ze sprzętu oraz zapewnienia odpowiedniego poziomu zbierania, odzysku i recyklingu zużytego sprzętu.

2. W sprawach dotyczących postępowania ze zużytym sprzętem w zakresie nieuregulowanym w ustawie stosuje się przepisy o odpadach.

¹⁾ Przepisy niniejszej ustawy wdrażają postanowienia dyrektywy 2002/96/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (Dz. Urz. UE L 37 z 13.02.2003, str. 34 i L 345 z 31.12.2003, str. 106).

Dane dotyczące aktu prawa Unii Europejskiej ogłoszonego przed dniem 1 maja 2004 r., zamieszczone w niniejszej ustawie, dotyczą ogłoszenia tego aktu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej — wydanie specjalne.

Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, ustawę z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych, ustawę z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. — Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach oraz ustawę z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej.